

Спокійне море душі

Становище Японії у війні ставало дедалі складнішим. Маючи нагальну потребу поповнити свої військові втрати, вона почала достроково випускати студентів навчальних закладів і відправляти їх на фронт. З цієї причини я теж закінчив навчання на пів року раніше. Мій випуск було призначено на 30 вересня 1943 року і я надіслав телеграму своїй родині, в якій повідомив: «Повернуся Конрон Мару», вказавши назву корабля, на який я мав сісти в Шімоносеці, щоб дістатися Пусана. Однак у день, коли я планував виїхати з Токіо, щоб повернутися до Кореї, зі мною відбулася дивна подія. Мої ноги прилипли до землі настільки, що я не мав змоги пересуватися. Хоч як я намагався, але не міг відірвати ноги від землі, щоб піти на потяг на вокзалі Токіо.

«Мабуть, Небеса не хочуть, щоб я сідав на цей корабель», — сказав собі я. Тому вирішив залишитися в Японії ще на деякий час і помандрував з друзями на гору Фудзі. Повернувшись до Токіо за декілька днів, я застав країну, котра гула від новини, що «Конрон Мару» — корабель, на якому я мав повертатися додому, затонув на шляху до Пусана. Я дізнався, що на ньому загинуло багато студентів університету. «Конрон Мару» був великим військовим транспортним кораблем, яким Японія пишалася, але був підбитий торпедою з американського підводного човна.

Почувши звістку, що судно, яким я мав повернутися додому, потонуло, моя мама чимдуж вибігла з дому, забувши навіть взутися. Босоніж вона пробігла вісім кілометрів до залізничного вокзалу й вирушила потягом до Пусана. Прибувши до відділку морської поліції в Пусані, вона дізналася, що мого імені немає в реєстрі пасажирів. Однак у місці, де я жив у Токіо, їй сказали, що я зібрав валізи й поїхав. Вона була в розпачі та агонії. І продовжувала повторювати моє ім'я, не зважаючи на великі скалки у босих ногах.

Я можу собі уявити, як сильно вона хвилювалася через те, що з її сином

могло щось статися. Я розумію серце своєї матері, але з того дня, коли я ступив на шлях Божий, я став для неї жахливим сином. Я не міг дозволити собі керуватися тільки особистими емоціями. Тому не повідомив, що не сідав на затонуле судно, хоча й знав, що вона буде страшенно хвилюватися за мене.

Нарешті, повернувшись до Кореї, я побачив, що нічого не змінилося. Тиранічна японська влада з кожним днем ставала ще гіршою. Уся земля була залита кров'ю і сльозами. Повернувшись до Сеула, я ходив у церкву Мьонгсуде в Хиксокдоні. Повсякчас я детально нотував у щоденнику всі мої нові усвідомлення. Днями, коли таких усвідомлень було багато, я списував цілий щоденник. Я отримував відповіді на багато питань, які шукав упродовж багатьох років. Ці відповіді були немов відгуком на мої багаторічні молитви та пошуки істини. Усе це відбулося протягом короткого часу і було схоже на те, ніби вогняна куля пронеслася крізь мене.

«Взаємовідносини між Богом і людством — це стосунки батька зі своїми дітьми, і Бог глибоко засмучений, коли бачить страждання людей», — зрозумів я. У цей момент у моїй душі розкрилися всі таємниці Всесвіту. Це виглядало, ніби хтось раптово увімкнув кінопроектор. Перед моїми очима пронеслося все, що сталося відтоді, як людство порушило Божу заповідь. Гарячі сльози безперервно текли з моїх очей. Я впав на коліна, схиливши голову додолу, і довго не міг підвестися. Як колись у дитинстві, коли батько ніс мене додому на спині, я вклався на Божі коліна і дав волю сльозам. За дев'ять років по зустрічі з Ісусом я нарешті пробудився до Божої істинної любові.

Створивши Адама і Єву, Бог послав їх у цей світ, щоб вони плодилися, розмножувалися і створювали мирний світ, у якому житимуть. Але, не дочекавшись Божого часу, вони вчинили перелюб і народили двох синів — Каїна та Авеля. Діти, які народилися у гріху, не довіряли один одному, і сталася трагедія, коли один брат убив іншого. Мир у цьому світі було порушено, гріх наклав світ, і настали часи Божої туги. Потому людство вчинило ще один жахливий гріх, убивши Ісуса — Месію. Тому й дотепер Бог тужить, оскільки люди страждають, торуючи шлях спокути, яким

вони мають пройти.

Ісус з'явився мені, шістнадцятирічному хлопчику. Він хотів, щоб, дізнавшись про корінь первородного гріха, у який впало людство, було створено мирний світ, де не буде й тіні гріха і гріхопадіння. Я отримав суворий наказ від Бога про необхідність спокутувати гріхи людства і відбудувати мирний світ, який Він створив від початку. Мирний світ, якого так прагне Бог, — це не те місце, куди ми потрапляємо після смерті. Бог хоче, щоб саме світ, у якому ми живемо зараз, і став тим мирним і щасливим світом, який Він створив на початку. Адже Бог не послав Адама і Єву в цей світ на страждання. Я повинен був донести світу цю неймовірну істину.

Відкривши таємниці створення Всесвіту, я відчув, як моє серце стало схожим на спокійний океан. Моє серце наповнилося словом Божим. Я відчував, ніби воно може вибухнути, і моє обличчя сяяло від радості.

Revision #2

Created 25 February 2024 08:24:16 by andres

Updated 25 February 2024 08:25:44 by andres